

וזכרת בם

www.gesher-mazkeret-batya.org.il

גיליון מס' 135 כ"ה בניסן תש"ע 9 באפריל 2010

מילה בסלע

בור סוד שאינו מאבד טיפה

וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ בִּכְף שְׁנֵיהָ, מְכַרֵּעַ אֶת כָּלָם: (משנה, סדר נזיקין, מסכת אבות, פרק ב, משנה ח).

מעניין לציין כי לפי הגישה אשר רווחה במסורת היהודית של העברת התורה בעל פה מדור לדור, מייצג רבי אליעזר בצורה הטובה ביותר את שלשלת המסורת, שבה לא מצופה מהתלמיד להיות מקורי, אלא לקלוט ולא להשמיט דבר מדברי רבותיו ואחר כך להעבירם הלאה, ובכך מעלתו.

לוקט על ידי

אלעד פריימק אב לדנה כיתה ב' ואיה גן דולב, קשת
ענבל חזות אם לדניאל כיתה ב' ונועם כיתה א', קשת

נְתַנְאֵל, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ. הוּא הָיָה מוֹנֵה שְׁבָחָן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקֵנוֹס, בּוֹר סוּד שְׁאִינוֹ מְאָבֵד טִפָּה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה, אֲשֶׁרֵי יוֹלְדָתוֹ. רַבִּי יוֹסִי הַכֹּהֵן, חֲסִיד. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נְתַנְאֵל, יֵרָא חֲטָא. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ, מַעֲיָן הַמִּתְגַּבֵּר.

הוא היה אומר, אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים, ואליעזר בן הרקנוס בכף שניה, מכריע את כלם. אבא שאול אומר משמו, אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ורבי אליעזר בן הרקנוס אף עמהם,

בור סוד שאינו מאבד טיפה = בור מסיד ומטיח היטב, שהמים אינם נספגים בקירותיו. כפי שבור מסויד בסיד שומר את כל המים והם אינם מחללים, כך כאשר רוצים להדגיש מעלתו של אדם שאינו שוכח פרט כלשהו ממה שלמד, אומרים עליו כי הוא כמו בור סוד (=סיד) שכזה.

"וְרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי קָבַל מֵהֵלֶל וּמִשְׁמַאי. הוּא הָיָה אוֹמֵר, אִם לְמַדְתָּ תּוֹרַת הַרְבֵּה, אַל תְּחַזֵּק טוֹכָה לְעַצְמְךָ, כִּי לִכְךָ נּוֹצַרְתָּ. חֲמִשָּׁה תְלִמִידִים הָיוּ לוֹ לְרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, וְאֵלוּ הֵם, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקֵנוֹס, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה, וְרַבִּי יוֹסִי הַכֹּהֵן, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן

שמיני ויקרא ט א - יא מז

פרשת השבוע למשפחה

יחידים ממשפחתי, והתמונה הייתה המזכרת היחידה שנותרה לי מבית אבא ולא נפרדתי ממנה.

בשנת 1944 כשאני בן תשע, הייתי בדרכי לארץ ברכבת מאיסטנבול דרך לבנון וראש הניקרה, ואז ניגש אליי אחד הילדים ושאל מה יש לי בשקית על צווארי, סיפרתי לו והוא הפציר בי להראות לו את התמונה. בתחילה סירבתי, אך הוא התעקש ואני נכנעתי והוצאתי את התמונה להראות לו. ברגע שנתתי לו את התמונה לידו, הוא נפנף בה וזרק אותה מהחלון. נשמתי נעתקה, זו הייתה המזכרת היחידה ממשפחתי, והנה היא עפה ברוח בגלל מעשה שובבות של ילד. בכיתי ימים רבים על האבדה.

כעבור שנים מצאתי דודים שלי מצד אבא שגרו בארה"ב ובמכתב הראשון שלהם אליי הם שלחו לי את התמונה הזו ועבורי היה זה סימן זיהוי שאכן הם הדודים שלי.

מאז ועד היום התמונה הזו שמורה עימי ואיתה זכר לבית אבא.

ישי דויטשמן

אב לנטע, כיתה ד'
וגלעד, כיתה א', קשת

לא ירחק היום בו לא יישארו זוכרים, רק ספרי זיכרונות. לכן חובה עלינו לשאת את לפיד ההנצחה.

בפנינו כהורים עומדת השאלה באיזה גיל אפשר לדבר עם ילדים צעירים על מוות בכלל ועל השואה בפרט. הסיפור הבא הוא אירוע אחד שקרה לאבי שהיה ילד בזמן השואה. הסיפור מובא כאן כפי שסיפר אותו אבי. כדאי לקרוא את הסיפור עם הילדים. לפעמים סיפורים פותחים פתח לשיחה המאפשרת לדבר בחופשיות על נושאים מטרידים כמו שכר ועונש, רוע וצדק. חשוב להתייחס לשאלות שהילדים מעלים, גם אם אין לנו עליהן תשובות מגובשות וחד משמעיות.

גלגוליה של תמונה

את התמונה הזו קיבלתי מאבי כשהייתי בן שבע ברגעי חייו האחרונים בשנת 1942 בבסרביה. התמונה צולמה כשהייתי בן שנתיים. אני עם אבא ואימא. אבי אמר לי שהוא מקווה שתמונה זו תעזור לי לזכור את משפחתי! את התמונה הכניס אבי לשקית קטנה עם שרוך. את השקית תליתי על צווארי במשך כל המלחמה. נשארתי

"וַיְהִי, בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה, לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל... וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, אֶל-אַהֲלֵ מוֹעֵד, וַיִּצְאוּ, וַיִּבְרְכוּ אֶת-הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד-ה', אֶל-כָּל-הָעָם. וַתֵּצֵא אֵשׁ, מִלִּפְנֵי ה', וַתֹּאכַל עַל-הַמִּזְבֵּחַ, אֶת-הָעֹלֶה וְאֶת-הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל-הָעָם וַיִּרְאוּ, וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם. וַיִּקְחוּ בְנֵי-אַהֲרֹן נֶדֶב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֲתָתוֹ, וַתִּגַּן בָּהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ, קִטְרֶת; וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה', אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה, אֹתָם. וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה', וַתֹּאכַל אוֹתָם; וַיִּמָּתוּ, לִפְנֵי ה'. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן, הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לְאָמְרוֹ בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ, וְעַל-פְּנֵי כָל הָעָם, אֶכְפֹּד יוֹדָם, אַהֲרֹן." (ויקרא פרק ט - ז).

הנושאים המרכזיים בפרשה

החלק הראשון של הפרשה שלנו עוסק במה שקרה ביום השמיני לחנוכת הכהונה, שבו נקבע מוסד הכהונה כאמצעי לשירות במשכן. זה היה יום של שמחה גדולה, אולם קרה בו אירוע קשה - בניו הגדולים של אהרון מתו תוך כדי השמחה. החלק השני של הפרשה מתאר את הבהמות והעופות הטמאים - האסורים לאכילה, והטהורים - המותרים לאכילה.

להורים שלום

הפעם בחרתי לא לעסוק בפרשת השבוע משום שביום שני יחול יום הזיכרון לשואה ולגבורה. אנחנו נמצאים בתקופת זמן שעדיין מאפשרת לאנשים שהזיכרון "צרוב בבשרם" להנחיל אותו לדור הצעיר, אולם

מהו חינוך קשתי?

יכולת הפרשנות של ילדינו

הבוגרים החילוניים של קשת יגדלו כבני אדם ערכיים ומשכילים, בניגוד להרבה מחבריהם בחינוך הממלכתי החילוני אשר סובלים מבורות משועת בכל הנוגע לדת ומסורת ישראל. המסורת היהודית תהיה שלהם, גם אם הם יפעלו מחוץ למסגרת ההלכה או במסגרת ללא אל. הם יהיו בעלי כלים להתמודד עם טקסטים יהודיים. הם ידעו "להתחבר" למסורת היהודית באופן שתוציא דתיים וחילוניים אדוקים מדעתם.

מעבר לכך, היכולת לפרשנות וליצירתיות פרשנית תהיה להם לעזר בתחומי מחקר. זה לא יהיה מפליא אם בוגרי קשת יהיו ממובילי החברה הישראלית במדע, בחינוך ובתחומים אחרים.

החינוך בקשת איננו פשרה. חינוך קשתי יש לו פוטנציאל לא רק לאחות קרע בעם, אלא גם להביא אותנו למקומות שרבים חולמים, אך חוששים להגיע אליהם.

אביאור בירון

אב לדניאלה, גן ארז, קשת

האם עצם החיים והלימוד ביחד מאפשר זאת? כן, אך זהו תנאי הכרחי ולא מספק. אני מאמין שחינוך קשתי אמיתי צריך לכוון את הילדים לכיוון של פיתוח פרשנויות שונות למציאות. היכולת להבין שיש פרשנויות שונות להיסטוריה של עם ישראל (דתית וחילונית) ושכולן נושאות אמת בתוכן, זה חשוב. היכולת לשפוט פרשנויות שונות, לשקול את נקודות החוזק והחולשה, וליצור פרשנויות חדשות ומקוריות - זו כבר ליגה אחרת.

הבוגרים הדתיים של קשת יהיו, לעניות דעתי, בעלי כלים רבים יותר להתמודד עם העולם המודרני והעולם החילוני. הם יוכלו להבין באופן בוגר יותר תופעות כמו הרב מוטי אלון, ההתנתקות והחברה הישראלית המגוונת והשסועה. הם לא יזדקקו לאסטרטגיה של בידול והסתגרות כפי שנוהגת החברה החרדית. הם לא יצטרכו להתקיף בצורה זולה סוגי דתיות ויהדות אחרים בשביל לשמור על מונופול, הגמוניה או בכדי להתמודד עם אמיתות שונות משלהם. הם יהיו בעלי יכולת ליצור פרשנויות למסורת.

הסלוגן "לחיות ולחנך ביחד" הוא רעיון בעל עוצמה. אך האם עצם החינוך ביחד הוא מספק, או שאולי אופן ומהות החינוך צריכים להיות אלטרנטיבה אמיתית למערכות חינוך אחרות?

ביקורת מהימין הדתי הקיצוני טוענת כי הדתיים בקשת "חפיפניקים". הם "דתיים לייט" שאינם מקפידים בקיום מצוות בניגוד לחרד"לים שבחינוך התורני לסוגיו. ביקורת מהשמאל החילוני הקיצוני טוענת שהחילוניים בקשת הם בעצם מסורתיים שמכלים את זמנם בתגבור לימודי יהדות על חשבון לימודי מדע רציונליים.

על אף שיש קמצוץ של אמת גם בביקורת הפשטנית והפרימיטיבית ביותר, התשובה של קשת צריכה, לדעתי להיות מורכבת יותר.

אם המטרה היא שהילד שלכם יהיה סופר-דוס או מדען-היפר-רציונאלי אז אל תשלחו אותו בהכרח לקשת. אך אם המטרה היא ליצור בוגר קשתי ערכי וסובלני, ציוני ועם קשר עמוק להיסטוריה ולמסורת ישראל, אז קשת זו הבחירה.

מסעות בני הנוער לפולין

תרגיל בזיכרון קבוצתי יהודי

המסע מנפק מידע חדשני או תובנה חדשה. עם זאת, מתקיים בו אותו דגם של תסריט היסטורי שמתקיים בליל הסדר: 1. מעבר מן הארץ אל איזור האסון וביקור בדרך הייסורים של הקורבנות. זהו שלב מדומיין מאוד. המשתתף במסע נדרש להפעיל מערכת רחבה של חושים כדי להישאב אל הסיטואציה מבחינה קיומית 2. סיום המסע, בדרך כלל, בטקס רב רושם המתייחס אל חווית השחרור של הניצולים או של המורדים. 3. גאולה - השיבה הביתה, או הנסיעה לארץ ישראל - חוף המבטחים. מעניין לציין שרבות מן המשלחות מקיימות את טקס הסיום בעלייה לירושלים - לכותל כחלק מתהליך גאולה סימלי. למעשה, המסע לפולין מאפשר הזדהות רגשית עמוקה ושימורה בזיכרון הקולקטיבי כמשמעותית מאוד ולא כחוויה הנשמרת באופן שכלתני בלבד. זוהי הסיבה המסבירה, לטעמי, מדוע זרם הנוסעים רק הולך ומתגבר וכמעט שאינו מושפע מהוויכוח על תועלתו או נחיצותו.

רוני כהן

אב לאור, כיתה ד', קשת

בחרו יהודים לזכור את ההיסטוריה שלהם) כי טקסי הזיכרון בחגים היהודים לא נועדו להבנה שכלית כי אם להבנה ולהזדהות. ירושלמי גורס כי מה שהועלה מן העבר איננו מכלול של עובדות שיש לצפות בהן ממרחק, אלא שורת מצבים שהמשתתף בטקס הזיכרון יכול ומסוגל להישאב אל תוכם מבחינה קיומית. הוא מביא כהמחשה לדבריו את סדר ליל הפסח כתרגיל בזיכרון קבוצתי יהודי. למעשה, סדר ליל הפסח אינו אלא ביצוע סמלי של תסריט היסטורי בעל שלוש מערכות - עבדות, שחרור וגאולה. המרכיבים הללו כולם באים לידי ביטוי בטקס, בתפילה ובארוחה, ואין הם באים להעלות זיכרון ימים עברו אלא סוג של התגשמות מחדש בבחינת "בכול דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו יצא ממצרים". פרקטיקת זיכרון מעיין זה הועברה, לדעתי, אל מסע טקסי שהוא אומנם חילוני לחלוטין באופיו ובמטרותיו (שכן אין כל ציווי דתי לערוך מסע לרגל אל מחנות ההשמדה), אך מרכיביו דומים, לטעמי, לפונקציות ולמרכיבי טקסי הזיכרון היהודיים. מי שמבקש להבין או ללמוד את השואה יכול להסתפק בלימוד תיאורטי על בסיס אלפי המחקרים הקיימים. אין

מסעות הנוער לפולין יוצאים באופן סדיר פעמים ספורות במהלך השנה החל משנת 1987. בכל שנה יוצאים בממוצע כעשרים וחמישה אלף בני נוער (בכיתות י"א-י"ב) המשלמים סכום כסף ניכר כדי להשתתף במסע. הוויכוח על עצם קיומו של המסע ועל נחיצותו מתקיים מיום יציאתו של המסע הראשון. לצד חיובו כמשמר את זיכרון השואה עולות טענות קשות נגד עצם היותו ממוסחר, יקר מעבר לכל פרופורציה, חושף בני נוער למראות קשים, מחנך לערכים של שוביזם לאומי וגם על כך שאין הוא מוסיף בתכניו על מה שנלמד בכיתות בית הספר (לגבי טענה זאת יש לא מעט מן האמת, נושא השואה והמשטר הנאצי הוא אחד מן הנושאים להם מקדישה מערכת החינוך עשרות רבות של שעות הוראה). בכל זאת, בוחרים רבים עדיין לקחת חלק במסע. אותם רבים זוכים לתמיכת הסביבה, קרי הורים בני משפחה וחברים. מדוע? מה הפך את 'המסע לפולין' לאבן שואבת לצעירים רבים כל כך בני עדות זרמים שונים ומקוטבים בציבוריות היהודית בארץ? ההיסטוריון היהודי אמריקאי יוסף חיים ירושלמי כתב בספרו 'זכור' (הדן בפרקטיקות השונות בהן

קצת תרבות

אסנת פרל

פוליגמיה העידן החדש

טלוויזיה... זו גם תרבות, לא? ואני בעונותי חוטאת לעצמי וצופה בתוכניות הריאליטי (ומכה על חטא אחרי כל צפייה. נו, לא נתצל). אחת התוכניות האהובות עליי היא סידרת ריאליטי אמריקאית בשם הרווק (או הרווקה) בה מתמודדים כעשרים וחמש רווקות על לב האחד. בכל תוכנית הרווק מצמצם את מספר המתמודדות, בחורות שלא מתאימות לו, עד שהוא נשאר עם אחת לה הוא מציע נישואין. (ברווקה זה אותו דבר... רק להיפך). אני בחורה רומנטית, ולכן מתענגת על הרגעים הקסומים בשלבים הסופיים בין בני הזוג. כמובן במסגרת מה שהצנזורה מוכנה להראות (או כללי התוכנית). בשבועות האחרונים כמו כל המצאה אמריקאית הגיעה הסדרה גם לארצנו.

כולם רוצים למצוא בן זוג, וכולם רוצים שזה יהיה זה... דהיינו ללא התפשרויות משמעותיות מדי. בגיל מסוים (אחרי שנתקעת במקום עבודה אחד, חבריך הכירו לך את כל מי שהם מכירים ופנוי) דרכי ההיכרות מצטמצמות, ולכן נותרים אתרי האינטרנט ודומיהם. סידרה שכזו היא דרך לא רעה להכיר (ובתוכנית האמריקאית חלקם אכן נישאו והקימו משפחה). אך מה שקרה לאחרונה הוא דבר שמצריך חשיבה נוספת על הז'אנר.

בעונות הראשונות בשלבים הראשונים ההיכרות הייתה אפלטונית לחלוטין, ורק בשלבים הממש סופיים הרווק התנשק עם מעט הבחורות שנותרו כדי לברר האם יש התאמה גם מהבחינה הזו (נניח לגיטימי). כיום המצב שכבר בפרק השני בערך מתחילות הנשיקות... בהמשך הזוג כבר ישן יחד, ולפעמים חלק מהמשימות בתוכנית כוללות מגע פיזי. בקיצור פוליגמיה.

האם הגענו לעידן חדש בו הפתיחות כה גדולה עד כי איבדנו את ערך הנאמנות? רגע, ואם זה בטלוויזיה זה בסדר? תוכניות הריאליטי מנסות להתגבר על הרף שהצבנו לעצמנו כצרכני תרבות. המציאות שמתעלה על כל דמיון וצפה מול פנינו בחדשות ובתוכניות דוקומנטריות מאלצת את יוצרי הטלוויזיה להתעלות. חייבים לרגש, לזעזע ולהצחיק בכל מחיר. הקהל חסין והם יודעים את זה. תמיד אני שואלת את עצמי לאן נגיע? מה יהיה המקום שנגיד "עד כאן?"

אזרח
מי יודע?
אזרח
אני יודע!

סדר פסח
בבית ספר קשת

מעונינים לשמוע יותר על הקהילה?

פנו לבן לנדאו 054-5316663 (לא בשבת)

או מויש קראוס 054-4860041

ביום רביעי, ל' בניסן, 14.4.10, בשעה 20:30, תערך אסיפה חצי שנתית של חברי עמותת גשר מזכרת בתיה. האסיפה תערך בבית ספר קשת במבואה.

בתוכנית:

20:30 - התכנסות

20:45 - אסיפת חברים

* דיווח על פעילות העמותה, שאלות הערות ודין

* היכרות עם מנהל העמותה החדש - אריה חסקין

* הצבעה על קבלת חברים חדשים

21:20 - המועצה המקומית ובית ספר קשת- גב' רותי כוכבי- מנהלת מחלקת חינוך

21:30 - מפגש עם ראש המועצה המקומית - מאיר דהן בנושא - "דמותה העתידיה של המושבה בתחומי הדיור והחינוך"

האסיפה תסתיים 22:15.

מחכים לראותכם, לשמוע ולהשמיע, חברי ועד העמותה.

תעלומת מטמון הברון פרק 22 - אין קשר

יהודה זלצברג

* כל האירועים והדמויות בסיפור בדיוניים לחלוטין, אך עלילת הסיפור נסמכת בחלקה על עובדות נכונות בהיסטוריה של המושבה מזכרת בתיה.

שהאותיות יצאו משובשות תחת ידו חזר וגידף את הילדים הארוזים שגרמו לידו הימנית להישבר ולהיכלא במעטפת גבס קשיחה. החוקר היה משוכנע שהאוצר אותו הזכיר הילד ששמו מאיר יהיה תגלית חשובה שתזכה אותו בפרסום רב ותהילה מדעית. הפרופסור לא ידע להעריך מה חבורת הילדים יודעת על דף הפסוקים או כמה היא קרובה למציאת אותו אוצר, אך הוא היה נחוש בדעתו לנסות להקדים את הילדים. אילו רק הבין את סוד הפסוקים...

ילדים יקרים, שלושה אנשים שונים הגיעו במקרה באותה שעת לילה אל אתר הבאר של מזכרת בתיה בגלל אותו מניע - לחפש רמזים שיובילו לחשיפת המקום בו הוחבא מטמון התכשיטים של הברון רוטשילד. השלושה הם החוקר פרופסור יפתח צפון, ושני ילדים מחבורת מטמון הברון, מאיר וגיל. שני הילדים היו יריבים עד לאותו לילה, אך לאחר שהפרופסור תקף את מאיר, וגיל נחלץ להצילו, כרתו השניים ברית ידידות והותירו את העבר העכור מאחוריהם. עתה הם צריכים להביט קדימה אל משימתם הכפירה לחופש הגדול של שנת 2020 - לגלות את האוצר יחד עם עמיתיהם לחבורה - כאשר כעת נושף בעורפם הפרופסור השאפתן. האם יצליחו במשימה? לשם כך עליהם לפתור את חידת הפסוקים המסתורית שהותיר אחריו רבי אברהם יעקב גלמן.

ביום ראשון הגיעו הילדים למפגש לאחר שעינו היטב בפסוקים המצויינים ברשימה של גלמן. עמיחי התנדב להקריא את הפסוקים. תחילה הפסוק שהופיע ככל הנראה ככותרת: "ויקרא ישעיהו הנביא אל-ה', וישב את-הצל במעלות אשר ירדה במעלות אֶחָד אַחֶרֶיֶת - עֶשֶׂר מַעְלוֹת" (מלכים ב' כ, יא). ולאחר מכן את שאר הפסוקים ברצף: "והניף אותם הכהן תנופה לפני ה' - קדש הוא לפהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה; ואחר ישתה הנזיר יין." (במדבר ו, כ). "למען תמחץ רגלך-בדם: לשון פלביך - מאיבים מנהו." (תהילים סח, כד). "ויצא נח וגניו ואשתו ונשי-בניו אתו." (בראשית יח, ח). "נפת תטפנה שפתותיך פלה; דבש וחלב תחת לשונך, וריח שלמתוך כריח לבנון." (שיר השירים ד, יא). אפרת אמרה, "אני משתגעת, כל פסוק בנושא אחר לחלוטין! אין שום מילה משותפת או חוט מקשר." גיל זרק כיוון לאוויר, "בשלושה פסוקים לפחות מוזכר נזל כלשהו - יין, חלב, דם, דבש. אולי זה אומר משהו." אפרת פקפקה, "אבל בפסוק של נח אין שום נזל, למה?". מאיר טען, "אנחנו צריכים לחשוב מחוץ לקופסה. אולי זה משהו שלא קשור לתוכן אלא למאפיין אחר, כמו מספר האותיות בכל פסוק או משחק של גימטריה". נעמה אמרה, "יש אפשרויות אינסופיות של משחקים כאן. איך נדע מה הכיוון הנכון?". עמית ענה, "אם זה משחק כמו שמאיר הציע, הייתי מצפה שהכלל של המשחק יופיע בכותרת." החברים התבוננו שוב בפסוק שבכותרת, ניסו למצוא את הכלל, אך ללא הועיל. הם נפרדו ללא התקדמות ממשית בפתרון החידה, אך זרע הפתרון כבר נבט בפגישה הגורלית הזו, ורק כעבור כמה ימים נפל לאופיר האסימון באמצע משחק קלאס מתחת לביתו...

"איך שאני רואה את זה, יש סיכוי גבוה שהפרופסור הזה הולך להתחרות איתנו על מציאת האוצר", הכריז עמית בדאגה. היה זה יום חמישי אחר הצהריים, החבורה התכנסה לראשונה מאז התקרית הלילית עם הפרופסור, ושמעה מגיבורי הפרשה, מאיר וגיל, על ארועי אותו לילה. החברים נחרדו מתוקפנותו של הפרופסור, התפעלו מאומץ ליבו של גיל ונמלאו שמחה לשמע דבר הפיוס בין גיל למאיר. מאיר הגיב לדברי עמית, "אמנם הפרופסור הספיק להוציא ממני וידוי על קיום האוצר, אבל הוא לא יודע איזה מין אוצר זה וכמה הוא חשוב". אורית המשיכה את דבריו, "בלי המידע על החידות וסיפור התכשיטים של הברון אין לאיש הזה יותר מידי אינפורמציה בידיים". גיל הסתייג, "שמעתי אותו אומר שהוא יודע יותר ממה שנדמה לנו. נראה לי שכדאי לנו להזדרז ולפתור את החידה לפני הפרופסור!". שושנה הציעה, "בואו נסתכל על הפסוקים במהלך סוף השבוע, כל אחד לעצמו, ונתכנס חזרה ביום ראשון ונראה אם יש לנו כיוון." וכך היה.

באותו ערב ישב פרופסור יפתח צפון בחדר העבודה שבביתו ודפדף בספר התנ"ך באצבעות ידו השמאלית למרות שהיה ימני. גם את רישומיו בפנקסו נאלץ לכתוב בידו השמאלית החלשה, דבר ששווה לכתב ידו מראה ילדותי. בכל פעם